



Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Întocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 25

SIBIU,

21 Iunie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

## Voia lui Dumnezeu.

Creștinul are de multe ori o mare greutate să deosebească voia lui, de voia lui Dumnezeu.

Să mă lămuresc c' o pildă din propria mea experiență. Intr'o zi am fost reținut la serviciu cu aproape o jumătate de ceas peste program. Cei mari aveau nevoie într'o chesiune de migală de explicația unuia mai mic, care mă găseam a fi eu. Si stănd la ușa lor, nu-mi mai venea rândul. Mă uitam cum pleacă toți acasă. Mă gândeam că trece ora mesei, că mă aşteaptă ai mei, că se neliniștesc și mai ales invidiam pe unii colegi cari puteau pleca „la vreme“. Intr'un cuvânt eram gata-gata să perd răbdarea când și ultimul ușier plecase iar eu rămâneam să dau mai marilor mei lămuriri cari păreau a se lungi prea mult.

Când am scăpat, nu știam cum să plec mai repede doar, doar nu mă vor chema înapoi.

Am luat taxico-ul din

punctul cel mai apropiat (taxicoul e o mașină-auto-mobil, care face cursa pe o anumită distanță, cu prețuri stăverite; așa cum sunt autobuzele la țară). La câteva sute de metri se întâmplase una din cele tragedii, despre care zilnic ne informează gazetele. O ciocnire a unui taxicou cu o trăsură costase viața câtorva călători și animale.

Era tocmai taxico-ul cu care m'aș fi dus dacă nu mă opreau mai marii mei la serviciu. Voia lui Dumnezeu era deci să întârziu — voia mea era să plec „la vreme“!

O dacă ne-am da noi seama în deajuns cât e de binecuvântată voia lui Dumnezeu în toate împrejurările și chiar și atunci când ni se pare cu totul potrivnică!

Am mulțumit Domnului pentru constrângerea la care mă obligase plângând pe cei loviți de ne-norocire.

I. Gr. Oprisan.

## Viața nu-i o bătălie pierdută pentru adevăratul creștin.

Un mare general, aflându-se pe patul de moarte își detine sufletul rostind aceste cuvinte: »Acum mă duc; viața este bătălia, din care cu toții eșim înfrânti«.

Intr'adevăr nimeni nu scapă de moarte. Dar ceeace face ca moartea să pară atât de fioroasă este faptul, că omului nu-i e sortit să moară decât odată și că după moarte ne așteaptă judecata cea de pe urmă. Cu toate acestea, creștinul rodnice în fapte bune și cu credința tare în harul mântuitor al Duhului sfânt, nu se îngrozește de moarte. Lui, moartea nu-i înfățișază o bătălie pierdută, ci mai degrabă îi vestește părăsirea acestei lumi plină de păcate și-i arată apropiata unire cu Domnul. Deși știe că trebuie să îndure

moartea cea trupească totuși el nu se tânguiește ci știind că Dumnezeu l-a măntuit de moartea cea veșnică, mai vârtos își unește glasul sufletului său cu strigătul de biruință al credinții rodnice: *Înghîtitu-să moartea întru biruință. Unde îți este, moarte boldul tău? Unde îți este, iadule, biruința ta?* Mulțumită lui Dumnezeu, care ne-a dat nouă biruință prin Domnul nostru Isus Hristos. (1 Corinteni 15, 54—57).

Nici sfântul apostol Pavel nu privește viața ca o bătălie din care va eșa înfrânt ci el zice: »*Lupta cea bună m'am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s'a gătit mie cununa dreptății, care îmi va da mie Domnul, judecătorul cel drept, în ziua aceea.* (2 Tim. 4, 7 și 8).

## Cum trăiau creștinii cei dântai.

Ce spune o istorie din acele timpuri — așa să trăim și noi ostașii Domnului.

Un vestit scriitor creștin, care a trăit pe vremea celor dântai creștini — ne-a lăsat o prețioasă dovadă despre viața celor dântai creștini. Intr'o scrisoare adresată unui prieten al său (Diognet), scriitorul a lăsat următoarele preaprețioase rânduri:

»Creștinii nu locuiesc o țară aparte, nici nu se deosebesc de ceilalți oameni prin limbă sau obiceiuri, căci nu sălăsluesc nicăieri în cetăți deosebite, nu se servesc de altă limbă și n'au un anume fel de traiu. Desigur, învățătura lor nu e descoperită de spiritul și pricoperea oamenilor născocitori și ei nu stau ca alții, în fruntea înțelepciunii ce se dobândește prin școală. Ei locuiesc prin cetăți grecești și barbare, cum îi convine fiecărui, păzesc obiceiul pământului cu privire la îmbrăcăminte, la hrană și în deobște la felul de viață, dar în viață lor cetățeneasca au o purtare minunată și surprinzătoare. Au anume locuri în care sălăsluesc, numai ca trecători; iau parte la toate ca cetăteni și sunt prigojniți ca streini; orice țară streină le e patrie și orice patrie le e țară streină.

Se căsătoresc ca toți ceilalți și dau naștere la copii. Se află în trup, dar nu trăesc după trup. Umblă pe pământ, dar petrec în ceruri. Se supun legilor existente, dar în purtarea lor sunt mai presus de legi. Iubesc pe toți și sunt urâți de toți. Sunt osândiți fără să fie cunoscuți, sunt ucisi și dobandesc viață. Sunt săraci și

îmbogățesc pe mulți; de toate duc lipsă și în toate au de prisos. Sunt disprețuți și cu tot disprețul sunt proslăviți. Sunt bârfiți și totuși sunt găsiți drepti. Sunt ocărâți și ei binecuvântăză, sunt batjocoriți și dau tuturora cinstea cuvenită. Fac bine și sunt pedepsiți cu moarte, ca făcătorii de rău.

Duș la moarte se bucură, ca și cum ar fi duși la viață.

Iudeii îi dușmănesc ca pe niște streini de neamul lor și grecii îi prigonesc, dar dușmanii lor nu pot spune pentru ce-i urăsc. Intr'un cuvânt, ceea ce este sufletul în trup, sunt creștinii în lume.

Sufletul locuiește în trup, dar nu-și are obârșia din trup, tot astfel și creștinii locuiesc în lume, dar nu sunt din lume. Nevăzut este sufletul închis în trupul văzut și creștinii sunt văzuți ca unii ce sunt în lume, dar religiunea lor rămâne nevăzută. Trupul urăște și dușmănește sufletul, fără ca acesta să-i facă vre-un rău, ci numai pentru că se împotrivește plăcerilor lui. Sufletul iubește trupul și membrele care-i sunt dușmane; tot astfel și creștinii iubesc pe dușmanii lor. Sufletul e închis în trup, dar el e cel care ține în ființă trupul și creștinii sunt ținuți de lume ca într'o închisoare, dar ei sunt cei cari țin lumea în ființă. Nemuritorul suflet locuiește sub acoperemânt muritor și creștinii locuiesc în cele trecătoare, dar așteaptă nemurirea în cer...

Așa să trăim și noi, ostașii Domnului.

## VORBEA ISUS...

*Vorbea Isus cu blându-i glas  
Și'n jurul Său s'au adunat,  
Mulțime mare ce-asculta  
Când El duios le cuvânta.*

*Caldu-i cuvânt, îi mângăia,  
Și inimi, reci, cald încâlzia...  
Iar ochii, lacrimi picurau  
Cuvântul sfânt, când îl sorbeau.*

*Cuvântul Său străbate'n suflet  
Și-l încâlzește ca un cântec  
E-atât de dulce vorba, glasul  
Atât de intremător cuvântul  
Și gloata rămâne mirată:  
»Așa, n'a grăit om, niciodată!«*

*Coboară seara 'ntunecoasă  
Și totuși, gloata numeroasă,  
Nu vrea să plece, nu îi vine,  
Să se despartă acum de Tine.*

*Pimind în inimi sfânt cuvântul  
Priveau la cer, uitând pământul  
Uitând de toate, de casă și pâine  
Doriau, o Doamne, să fie cu Tine.*

*Ce bine-i cu Tine, Isuse!  
Ce dulce-i a sta lângă Cruce.  
Vino Isuse, du-ne cu Tine,  
Pe drum de Cruce spre zări  
[senine]...  
I. Marini, învățător - ostaș,  
Săsciori-Alba.*

# Din învățaturile sf. Părinte Ioan Gură de aur.

Cei ce se roagă blăstămând pe alții — zice sf. Părinte — ar trebui scoși nu numai din biserici, ci și din ograda bisericii — noi avem un singur vrăjmaș: diavolul.

Iar tu rugându-te să nu spui nimic din cele ce ar putea mănia pre Dumnezeu, și nici să te rogi contra dușmanilor tăi. Că dacă a avea dușmani este hulă și ponos, apoi a-i și blăstăma, înțelegi cătrău poate fi.

Deci, tu trebuie a te justifica de ce a-i dușmani, iară nu a-i acuza. Și de ce iertare te vei învrednici încă și acuzând, și într'un timp ca acela, când ai nevoie de mila lui cea mare? Că tu te-ai apropiat de Dumnezeu rugându-te pentru propriile tale păcate; deci nu pomeni pe cele străine, ca nu cumva prin aceasta să nu-ți aduci aminte de cele ale tale.

Dacă tu de pildă ai spune în rugăciune: »lovește Doamne pe dușmanul meu«, prin aceasta singur ți-ai închis gura, și n'ai mai dat limbei nici un curaj de vorbă; mai întâi pentru că ai măniat pe judecătorii chiar din capul locului, și al doilea, că tu ceri cu totul contrar cu feliul rugăciunei. Căci dacă tu te apropii pentru iertarea păcatelor, cum de vorbești pentru pedepsirea lor? Trebuie a face cu totul din contră, adeca chiar a te ruia pentru păcatele lor, ca aceiași să o putem face și pentru noi cu curaj. Acum însă tu ai anticipat votul judecătorului, prin cel al tău, preținând de a pedepsi pre cei ce păcătesc, ceia ce te și lipsește de ori-ce iertare. Dară dacă tu te vei ruia pentru ale lor păcate, apoi chiar de n'ai spune nimic de ale tale, totuși ai câștigat mult.

Gândește-te câte jertfe sunt în legea veche: jertfa laudei, jertfa mărturisirei, jertfa măntuirei, și altele multe, dară nici una nu este contra dușmanilor, ci fiecare din ele este pentru propriile păcate ale cuiva. Nu cumva poate te apropii de alt Dumnezeu? De acela te apropii, care a zis: »Rugati-vă pentru dușmanii voștri«.

Deci, cum de strigi contra lor? Cum de rogi pe Dumnezeu de a strica legea sa? Nu acesta este feliul de a se ruia cineva; nimeni nu se roagă ca altul să piară, ci ca el însuși să se măntuiască. Deci, de ce te îmbraci numai cu forma sau cu chipul celui ce se roagă, iară vorbele le ai ale celui ce acuză? Dară apoi, când ne rugăm pentru noi, atunci și căscăm într'una, și sforăim dormitând, și în mii de gânduri cădem, în timp ce atunci când ne rugăm pentru dușmani, o facem aceasta fiind treji. Fiindcă diavolul știe bine, că împingem sabia contra noastră chiar, apoi nici nu ne trage înapoi, și nici ne împiedecă atunci, ca astfel mai mult să fim vătămați.

»Dară, zici tu, sunt nedreptățit și măhnit«. Apoi atunci roagă-te contra diavolului, care mai cu seamă ne nedreptățește pe noi. Aceasta chiar ți s'a și poruncit de a zice: »ci ne izbăvește de cel viclan«. Acela este dușmanul nostru cel ne'mpăcat, pe când omul ori și-căte ni-ar face, este totuși



prietenul și fratele nostru. Contra diavolului, deci, să ne înfuriem, și în contra lui să chemăm în ajutor pe Dumnezeu și să zicem: »Să zdrobești pe Satana sub picioarele noastre« (Romani 16, 20), căci diavolul naște și pe dușmani. Dară de voiești a te ruia contra dușmanilor, rugăciunea pe care o voiește el, roagă-te, după cum și atunci când te rogi pentru dușmani, contra diavolului roagă-te. De ce dară lăsând pe adevăratul dușman, te arunci contra mădușelor tale, făcându-te prin aceasta mai rău decât fierale sălbatece?

»Dară m'a batjocorit, zici tu; și mi-a luat averea. Și pe cine oare trebuie de a jeli? pre cel ce a pătimit răul, sau pre cel ce a făcut răul? Este învederat că pre cel ce a făcut răul, căci luându-ți averea pe nedreptul, el s'a scos singur pe sine din dragostea lui Dumnezeu, și mai mult a perdit decât a câștigat, aşa că tocmai el este cel nedreptățit. Prin urmare noi trebuie a ne ruia pentru dușmani, iară nu a-i blăstăma, ca astfel și Dumnezeu să fie îndurat pentru noi.

Privește câte au pătimit cei trei coconi, nefăcând nici un rău: au pierdut patria lor, au pierdut libertatea, au fost luați robi și au ajuns sclavi, și fiind duși într'o țară străină și barbară, ba încă trebuia a fi o morăță în zadar, pentr'un vis. Deci ce? Întrând împreună cu Daniil în cuptoriu, de ce anume oare se rugau? Ce spuneau? Poate ziceau: »Surpă pe Nabuchodonosor? I-ai de pe cap diadema? Aruncă-l jos de pe tron? Nimic din acestea, ci cereau îndurările lui Dumnezeu. Deci și când se găseau în cuptorul cel cu foc, ei tot aşa se rugau.

Nu însă tot aşa faceți și

mic mueratic. Nimic nu este mai scârbos ca un suflet care blasătăma, și nici mai necurat ca limba care fleoncănește de acestea.

Ești om; de aceia nu vărsa din gura ta otrava aspidelor (balaurilor). Ești om; de aceia nu te face fieră sălbatică. De aceia ți s'a dat gură, nu ca să muști, ci ca să vindeci ranele altora. »Adă-ți aminte, de ce te-am îndemnat, zice Dumnezeu: a ierta și a trece cu vederea. Dară tu acum și pe mine mă rogi, ca să mă fac părtaș răsturnărei și călcărei poruncilor mele, și te încerci a mâncă, aşa zicând, pe fratele tău, și-ți săngărez limba, după cum cei nebuni își însângerează dinții cu propriile lor mădușe. Cum să nu se bucre diavolul și să nu rădă când aude o astfel de rugăciune? Cum să nu se mănie Dumnezeu, să nu te urască și disprețuască, când îl rogi pentru astfel de lucruri? Si ce ar putea fi mai grozav decât aceasta? Că dacă nu trebuie a te apropiu de sfintele taine având dușmani, dară încă cel ce nu numai că are, dară se și roagă contra lor, cum n'ar trebui să fie scos afară chiar și din ograda bisericii?

Acestea deci, cugetându-le, iubițiilor, și știind scopul jertfei lui, căci s'a jertfit pentru dușmani, apoi nici dușman să nu avem, sau dacă avem, să ne rugăm pentru dânsul, ca astfel și noi luând iertare pentru cele păcătuite, să stăm cu curaj înaintea tronului lui Hristos, căruia se cade slavă în veci.

Amin.

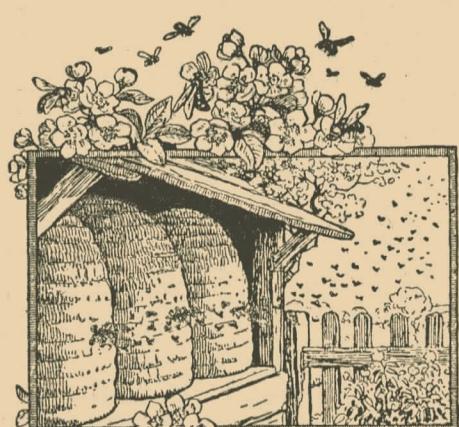
voi, ci pătimind cu mult mai mici decât aceia, și poate de multe-ori după dreptate, nu conținî de a arunca mii de blasphemuri asupra dușmanilor. Unul de pildă zice: »doboară Doamne pe dușman, și eu fundă-l după cum ai cufundat oastea lui Faraon«, altul zice: »lovește-l Doamne cu boale trupești, și un altul iarăși: »răsplătește Doamne copiilor și urmașilor lui«.

Cuvintele acestea sunt vorbe de babe bete, și ale unui suflet

## Istorioare mici cu înțeles mare.

### Din viața albinelor.

Viața albinelor este plină și de învățături sufletești. Am arătat, spre pildă, mai anii trecuți că albinele nu sufere în coșnița lor decât o singură matcă, o singură regină, în vreme ce creștinii își închipue că pot »slugi la doi domni«. Dăm acum și alte pilduiri.



**Nimfe, apoi albine.** Fiule — zice un sf. Părinte — te uiți la muntele desăvârșirii creștine și văzându-l nespus de înalt, suspini, Doamne, cum voi putea să-l urc? Curaj, fiule, căci albinele când își primesc înțai forma lor se numesc nimfe și nu sunt în stare să zboare nici peste flori, nici peste munți, nici peste dealuri ca să strângă miere, ci, închetul pe închetul, hrăndu-se cu mierea câștigată de mamele lor, miciile nimfe căpătă și ele aripi și încep să zboare, căutându-și singure mierea.

Așa e și cu începuturile

măntuirii noastre sufletești. Suntem la început, încă năma niște »nimfe«, dar nădăduim că într-o zi vom fi adevarate albine și vom zbură; iar până atunci — și până la sfârșit — să ne hrănim mereu cu mierea atâtore dumnezeiești învățături.

**Albinele și petrile.** Când furtuna prinde albinele pe câmp, se întâmplă un lucru de învățătură sufletească. Albinele se prind de petri cu piciorușele lor. Furtuna le leagănă în toate pările, dar nu le poate tărâ cu ea pentru că albinele se țin de un razim tare: de piatră.

Când furtunile ispitelor și încercările se abat peste câmpia vieții noastre, alergăm noi oare la piatra credinții?

**Albinele și paiangenii.** Paiangenii sunt mari dușmani ai albinelor. Când pătrund în coșnița lor, e adevărat că nu le omoară, dar strică mierea lor, și prin pânzele lor, încurcă lucrarea albinelor și le sparge căsnicia. De aceea, albinele se luptă cu îndârgire contra paiangenilor.

In chipul paiangenilor sunt și păcatele cele mărunte. Ele nu omoară sufletul dintr-o dată, ci pe început, stricând puterile sufletului. Când acești paiangeni au intrat în sufletul nostru, să-i dăm îndată afară, căci dacă-i vom lăsa să-și facă locuință în inima noastră, încurând vom vedea miera noastră perdută și stupul conștiinței noastre distrus.

**Albinele și hoiturile.** Albinele fug de orice fel de hoituri și de orice fel de lucruri urât mirosoitoare; ele iubesc numai miroslul cel curat al florilor — în vreme ce atâtia și atâtia creștini petrec lângă hoiturile și mortaciunile cele sufletești.

**Albinele și cimbrul.** Cimbrul are un suc foarte amar, și cu toate astea, albinele scot miera și din acest suc. Este în firea lor ca amarul să-l prefacă în dulce, în miere.

Despre creștinii cari trăesc evanghelia, lumea zice: vai, cum »se canonește« cele și

cele; nu mai bea, nu mai fumează, nu mai ieșe în lume; să lăsat de toate plăcerile... astă nu-i viață, ci »canon« și osândă...

Sermanii! ei nu știu că cel ce trăește evanghelia tocmai din aceste lucruri »amare« — scoate dulceață și miere sufletească.

### Caprele răsuflă prin urechi.

Pe timpul vechilor Greci, a fost o aprigă discuție între doi învățăți: Alcmeon și Aristot.

Caprele — zicea Alcmeon nu răsuflă prin nări, ci prin urechi.

Minciună — răspunde Aristot — caprele răsuflă și ele, ca celelalte animale prin nări.

Un sf. Părinte de pe acele vremuri a intervenit în discuția aceasta zicând: de are dreptate Alcmeon sau Aristot, eu nu știu; un lucru îl știu cu siguranță: inima noastră, a creștiniilor, răsuflă prin urechi.

Prin urechi pătrunde în suflet vestirea evangheliei; »credința vine prin auz« (Romani 10, 17). Prin urechi aspiră omul chemările cele cerești.

Dar tot prin urechi pătrund în suflet și cele reale. Prin urechi aspiră (trage înăuntru) omul în inimă vorbele cele reale. Să luăm aminte! Inima noastră răsuflă prin urechi; toate vorbele cele deșarte și murdare rănesc și bolnăvesc inima. Să ferim urechile noastre de orice cuvânt ce nu place lui Dumnezeu.

## Scapă-mi copilul!

Prințul — altfel te voi lăsa să te îneici și tu!

În grozit de aceste cuvinte, robul se afundă din nou în apă. De astădată el stătu mai mult. și când în sfârșit prințul îl zări din nou, înținând într-o mâna copilul, el era aproape mort.

Intr-o clipă prințul îl scoase pe amândoi afară. Deși nu mai răsufla, totuș nici copilul nu murise. Fu chemat în grabă medicul palatului și în două zile prințisorul era pe deplin sănătos. — De bucurie, prințul iertă pe rob.

Iubite cetitor! Fiecare om este un rob; și anume rob al Printului prinților care este Dumnezeu. Fiecaruia ne-a dat ceresc Tată un copilaș spre ai purta de grije și acesta este sufletul nostru curat. Să avem grije deci de viața acestui suflet, adică de curătenia lui. Să ori de câte ori e amenințat să se înece în apa mocirloasă a păcatelor să ascultăm de glasul Părintelui care ne strigă: »scapă-mi copilul, (sufletul nostru) căci altfel te voi lăsa să te îneici și tu! Pentru că: »ce va da omul în schimb pentru sufletul său?«

G. S.

### În Oaste au mai intrat:

Din Șepreuș (jud. Arad): Stana Savița, Chirila Măriuța, Pavel Sofie, Horga Sofie, Cioane Floare.

Din Matca (j. Tecuci): Năstășa Pohrib și soția Ioana și fii Petrina, Tița și Paraschiv.

— »Scapă-mi copilul, nețebnicule«, — tună atunci

## Spicuri din scrierile Sf. Părinti

»O, dragă moarte, pentruece ești atât de urgisită?«.

»O, dragă moarte, pentruece ești atât de urgisită?« — astfel se întreba un sf. Părinte. Tu moarte — zicea el — nu ești numai sfârșitul necazurilor mele, ci și »ușa vieții«. Toți aceea cari vreau să-L vadă pe Dumnezeu, trebuie neapărat să treacă prin poarta aceasta: aceasta e poarta Domnului, dreptii vor intra întrânsa (Psalm 117, 20).

Fericitul Ieronim se întoarse către moarte cu rugarea: »deschide-mișorădragă«. Dacă tu nu-mi deschizi poarta, eu nu pot intra să mă bucur de Dumnezeul meu. Privind o icoană din casa sa pe care era zugrăvit un schelet de moarte cu o seceră în mână, chemă pe pictor și-i porunci ca în locul secerei să-i deseneze o cheie de aur; prin aceasta a voit să aprindă tot mai tare dorul de a muri, pentru că moartea ne deschide cerul să putem vedea pe Dumnezeu.

Sf. Ioan Gură de aur zice: Dacă regele ar fi pregătit pentru cineva o locuință în palatul său, însă deocamdată l-ar săli să locuiască într-o colibă, căt de tare ar trebui să dorească acela, să iasă din colibă și să intre într-un palat regesc. În viață aceasta, până când sufletul petrece în corp, e ca într-o temniță, iar de acolo are să meargă în lăcașul cereșc. De aceea se rugă David: »Scoate din temniță sufletul meu«. (Ps. 141, 10).

Cât de tare se va fi bucurat paharnicul lui Faraon, când a aflat dela Iosif, că în curând va fi scos din temniță și pus în slujba Regelui! și oare nu se bucură un suflet, ce iubește pe Dumnezeu când aude că în curând va fi slobosit din temniță acestui pământ și va merge să-L vadă pe Dumnezeu?

De aceea sf. Părinte spuneau că nu mai este »moarte«. Să nu mai zică nimenea »moarte«, ci trecere la viață de veci. Moartea sfintilor, la începutul creștinătății se numea »ziua nașterii« lor, căci prin »moarte« începea viața lor cea adevărată, cea veșnică.

Dreptii n'au nici-o moarte, ci o trecere la viață de veci, zice sf. Atanasiu. Sf. Augustin zicea: »o moarte vrednică de dorit, tu sfârșitul relelor, capătul ostenelelor, începutul liniștei! Auzi-mă Doamne, eu vreau să mor ca să te văd pe Tine«.

Un credincios care trăește evanghelia nu se teme de moarte. Pentru el, moartea este o trecere »acasă« la Domnul. Nu însă aşa necredinciosii cari trăesc în fărădelegi.

Cu drept cuvânt zice sf. Ciprian: »Păcătosul într-adevăr se poate teme de moarte, căci



el dela moartea aceasta trece la altă moarte care va ținea în veci«.

(Culeasă din mai mulți sf. Părinti).

### Dacă cineva e atacat de dușman.

Dacă cineva e atacat de dușman, la prima lovitură se poate apăra, cu cât însă capătă mai multe lovituri, cu atât pierde mai mult din puteri, până ce în urmă cade mort la pământ.

Același lucru se întâmplă și cu omul păcătos; după primul și al doilea păcat îl mai rămâne ceva putere; dacă însă păcătuește mai departe, atunci și păcătul crește ca un uriaș, ce stă gata să-l răpună.

Un păcătos îndatinat, chiar așa de cu greu se poate scula din starea lui vrednică de compătimit, pe căt de cu greu se ridică un om, care zace sub o piatră mare și nu-i în stare să dea la o parte. Greu se scoală acela, pe care apăsa piatra unei datini rele.

(Sf. Gregorius de Nazianz).

### Astăzi creștini, mâine păgâni.

O violență, și izvodire a diavolului! Cum prin meșteșug pe fiște carele îl împiedecă, și îl amăgiște, și îl pleacă să facă pe cele reale, ca pre niște bune. Astăzi lacrimând cântă Psalmi, și mâine cu sârghiuță joacă. Astăzi sunt creștini, și mâine păgâni. Astăzi bine lăudați, și mâine elini. Astăzi robi ai lui Hristos, și mâine înpotrívnicii Lui.

Nu vă amăgiți. Nici un rob la doi domni nu poate să slujască, după cum este scris: Nu puteți lui Dumnezeu a-i sluiji, și împreună cu diavolul a dăntui. Ca niște adevărați robi ai lui Hristos să îl slujim Lui. Lui să ne încinăm, lângă dânsul să îngăduim, lângă dânsul să rămânem până la răsuflarea cea mai de pe urmă, și să nu ne plecăm balaurului. Căci ca un leu răcind înconjura căutând pre cine să amăgească; căruia stați împotriva ca niște tarzi ostași ai lui Hristos, slujindu-i Lui.

Nu astăzi să cântă Psalmi,  
și mâine să dărțuiești. Nu astăzi să te pocăești pentru păcatele tale, și mâine să joci spre peirea ta. Nu astăzi să citești și mâine să cântă în alăută. Nu astăzi să te înfrânezi, și mâine să te apropii

aicea și acolo împrejur purtându-te, și de toți batjocorindu-te. Nu, fraților, nu aşa să pierdem vremea măntuirii noastre jucând, și batjocorindu-ne. Fă-te ca un bun lucrător de pământ, lucrând, și păzind.  
(Sf. Efrem Sirul.)

## Acum e timpul.

*Fraților, acum e timpul  
Cât trăim pe acest pământ,  
Să ne 'ntoarcem din robie  
Către Dumnezeu cel sfânt.*

*Să topim prin căință  
Inimile reci de ghiață,  
La biserică să mergem  
Ascultând a ei povata.*

*Și străpuși de umilință  
Sub al îngerilor cânt,  
Să lăsăm să ne pătrundă  
Focul duhului cel sfânt.*

C. Tudusciuc, cântăreț-ostaș al Domnului,  
Brăhășoaia—Vaslui.

*Să sădim apoi în suflet  
Florile faptelor bune,  
Și să le stropim cu lacrimi  
Petrecând în rugăciune.*

*Astfel vom primi răsplată  
Și vom trăi fericiți  
Și aici și colo 'n ceruri  
Lângă cetele de sfinți.*

*Deci veniți napoi la Domnul  
Ca să scăpăm de povară  
Și să nu pierdem în lume  
Acea prea sfântă comoară.*

însă pentru aceasta să cere căință adevărată pe care trebuie să o pricepe chiar astăzi. — Astăzi, fratele meu, fără îndemnul stăruitor al lui Oprișan.

După terminarea sf. Liturghii și sfintirea a doi prapori donați de epitropul local, toată lumea trece la școală unde în o clasă amenajată în acest scop, păr. protopop cu aparatul de proiecționi arată scenele mai însemnante din Testamentul nou însotindu-le cu clare și prețioase tâlcuiri. — Era ora 1<sup>1/2</sup> și lumea nu se mai gândeau să meargă acasă.

Cu toate că a fost zi de alegeri, atât la biserică cât și la școală nu mai puteai încăpea de lume. Mulți chiar și din satele vecine, auzind au amânat votarea și au venit la biserică.

Ca o urmare a impresiilor produse prin vorbiri și proiecționi, în aceiaș zi s-au înscris 6 persoane în Oastea Domnului și înscrerile continuă.

Dumnezeu să răsplătească cu seceris bogat osteneala celor ce ne-au încălziț inimile în această zi de praznic.

Raportor.

### Din Batiz (j. Huned.)

Oastea Domnului din Batiz, în legătură cu Ostașii din comunele: Călanul-mic și Sântămăria de peatră, se află în plină înaintare și întărire în frontul măntuirii sufletești.

In urmă a vorbit frațele Ioan Opriș, despre însemnatatea crucii, a icoanelor și despre boalele sufletești, cari boale s'ar putea vindeca, căutând doctoria în sănul Evangeliei, urmând învățăturilor Măntuitorului, care e Doctorul tuturor doctorilor din lume. Duhul Sfânt și-a revărsat harul Său binefăcător, hotărând la o viață nouă, cu Măntuitorul o mare parte dintre ascultători, ba chiar și pe baptiști, cari veniseră să asculte cuvântările noastre, cu toate că s'au folosit cuvinte destul de înțepătoare pentru ei — dar numai adevăruri. — Deși vorbirea fr. Opriș a fost destul de lungă, publicul a ascultat-o cu atâtă plăcere, încât ar fi ascultat și mai mult la istorioarele și pările întrebuițate cu rost în combaterea alcoolismului, fumatului, sudalmelor etc. Dă Doamne ca aceste clipe de renaștere să fie cât mai dese, pentru a putea aduce pe cei pierduți la calea cea adevărată!

Ioan E. Popa,  
inv.-ostaș.

### Dela sate.

În ziua de 1 iunie a. c. (a doua zi de Rusalii) s'au abătut din drum și prin Cristian (jud. Brașov) venind dela Poiana-Mărului, unde au organizat »Oastea Domnului«, d-nii I. Gr. Oprișan redactorul »Fântânei Darurilor« dela București și păr. protopop Aurel Nistor dela Sfântul Gheorghe. — De dimineață s'a servit sf. Liturghie de către păr. protopop și părintele local, la finea căreia vorbește foarte convingător dl Oprișan despre păcate și iertarea lor. — Lacrămi de po căință curgeau pe fețele credincioșilor la îndemnul adresat de vorbitor ca să ne întoarcem la Domnul, căci păcatele noastre ori și câte ar fi nu pot întrece iubirea cea mare a Domnului,

trecere spuneau la poezii frumoș de declamate. Încheierea s'a făcut de părintele I. Truca săpând urme adânci în inimile tuturor cu înțelepte Cucerinie-sale pilde și învățături sufletești.

Alte adunări însemnate la care am fost cu mai mulți frați din grupul nostru am avut: în 23 Aprilie la Vălcelele Rele, în 3 Mai la Deva, în 17 Mai la Cerna și în ziua Sfintelor Rusale la Boșorod.

Muntean Gheorghe, ostaș din Batiz.

### Prin munții Zlatnei.

Dle Redactor! Cu ajutorul bu-nului Dumnezeu am fost din nou în munții Zlatnei, unde am avut o frumoasă serbare în com. Almașul-de-mijloc în ziua de 11 Maiu a. c. Aci am vorbit subsemnatul, îndemnând lumea a se înrola în măntuirea oastei și încurajând pe frații ostași de acolo. S'au mai înscris 21 de ostași noi. Meritul îl poartă iubitul nostru părinte ostaș conducător Filip Budoi, parohul comunei.

Iar în Dumineca din 17 i. c. am avut o întrunire în com. Telna jud. Alba, aci s'a adunat foarte multă lume setoasă după cuvântul Domnului. Frații ostași din Ighiel și Meteș au cântat cântări de ale Oastei, iar subsemnatul am vorbit despre rostul Oastei Domnului, și despre stricăciunea timpurilor de azi. Si aci cu voia Domnului s'au înscris tot 21, și patru din Ighiel, unul din Sebeș și unul din Lupeni.

Deci vă rog ai primi și ai trece pe toți în rândurile celorlați frați de luptă, suferință și bucurie.

Ioan Opriș, ostaș.

### În Oaste au mai intrat:

Din Lespezi (j. Baia): Neculai Niță, Petria Spirtariu, Simion Hatman, Costache Ioniță, Maria I. Cioancă.

Din Almașul-de-mijloc (j. Alba): Avram Pârva, Valeria Inel, Augustin Inel, Maria Tumere, Ana Boca, Veronica Gheza, Ioachim Gheza, Petru Gheza, Maria Gheza, Valeria Bora, Gheorghe Gheza, Petru Târziu, Sabin Pârva, Petru Pârva, Simion Tumere, Ioan Inel, Nicolae Gheza, Floare Demian, Dochia Bora, Gheorghe Tămătaș, Maria Tămătaș.

Din com. Telna (județul Alba): Gavrilă Plugar, Floreas Tat, Florian Trifan, Pavel Docolina, Maria Todica, Precup Hada, Ioan Deac, Dominic Hada, Paraschiva Florea, Eufimia Hada, Lucreția Florea, Gheorghe Hada, Irina Hada, Maria Hada, Timotei Rus, Elena Oniche, Elisaveta Tat, Marta Tat, Ana Oniche, Maria N. Hada, Sofron Comanci.

Din Sebeș: (jud. Alba): Simion Moga. Din Lupeni: Traian Popa. Din Ighiel: Ileana Dehelean, Irina David, Fevronia Jorj.

Din Toplița-română (j. Mureș): Bobric Constantin I. Ion și soția Maria și fii Lucreția și Nicolae; Moldovan Simion I. Nicolaie, Voica Trandafir și soția Ludovica, Cristea Maria a Sofroniei, Pop Aurel și soția Ileana, Dumitru Antal și soția Chișuța, Antal Ileana I. Gavril, Teslovan Vasile I. Grigore, Pop Ileana lui Alexandru, Bobric Domnița I. Constantin, Maria Floarea lui Dumitru, Teslovan Dochita lui Ion.

Din Săsciori (jud. Hunedoara): Ana Aleman.

Din Simeria veche (jud. Hunedoara): Ghinea Maria și M. Morar.